

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Summæ Theologicæ Scholasticæ Et Moralis

In Quatuor Partes Distributæ

In qua de Incarnatione Verbi & Mysteriis vitæ Christi, nec non de
Sacramentis in genere & singulis in specie succinctè & dilucidè tractatur

Herincx, Wilhelm

Antverpiæ, 1675

Qu. VII. De Effectu Sacramenti Confirmationis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72963](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72963)

Romanus cap. de Confirmatione §. 15. Deinde Canon ille non est alicujus Pontificis, aut Concilii generalis, sed tantum particularis, scilicet Augustinensis, hac in parte non recepti ab Ecclesia universali. Unde etiam hodie solet conferri, tam ante, quam post prandium.

Non obstat II. quod ex moderna Ecclesiae consuetudine videatur exigi aequalis saltem usus rationis; ideoque infantes ante septennium non soleant confirmari: quamvis enim hoc expediat, tum ut majori reverentia suscipiatur Sacramentum: tum ut vitetur iterationis periculum, tum ut puer possit aliquo modo fidem per se profiteri. Consuetudo tamen illa non obligat, ut passim Recentiores docent, & aperte supponit Catechismus Romanus c. de Confirmationis Sacramento §. 14. Idem colligi potest ex Pontificali Romano Tit. de Confirmandis, ubi dicitur: Infantes per paternos ante Pontificem confirmare volumem, teneantur in brachiis dextris; ubi aperte supponitur ante septennium posse confirmari. Unde in locis remotioribus, ad quae raro veniunt Episcopi, praestat usum rationis praeveneri, quam postea defectu occasionis debere diu differre, & quandoque omnino omittere, ut recte inquit Suarez disp. 35. sect. 2. Quod potissimum quadrat in loca Belgii infecta haeresi aut vicina Haereticis: ubi necessitas (ut sic loquar) hujus Sacramenti amplior est, & ministratio rarior.

Dico III. Per se loquendo nulla est obligatio suscipiendi hoc Sacramentum. Ita D. Thomas q. 72. art. 1. ad 3. & alii communiter contra Nonnullos: quibus annumerari solet Scotus, sive quod censetur esse obligationem praecipui Ecclesiastici, ut ei tribuit Durandus, sive quod divini, ut Pomius. Sed ut pateat quam recte, en verba Scoti d. 7. q. 2. Non est simpliciter necessarium ad salutem juxta illud Marci ult. Qui crediderit & baptizatus fuerit, salvus erit. Et de Consecrat. dist. 5. Spiritus sanctus, ubi habetur, quod baptizatus per solum Baptismum salvatur. Est tamen necessarium adultis, quod non contemnat: sicut dicitur Extrav. de Sacram. ubi dicitur in Glossa quod non est plenus Christianus, qui contemnit. Ad argumentum (desumptum ex cap. Omnes Fideles) dico, quod loquatur de adulto, qui debet suscipere, id est non contemneret, & pro tempore congruo suscipere in effectu: judicaretur enim contemptus, si omnimoda opportunitate oblata non susciperetur. Et d. 17. q. 1. n. 11. arguendo inquirens praecipuum divinum confessionis, contra assumit: Quia Extrema Unctio est instituta a Christo, & Confirmationis Sacramentum, ut dicitur est supra: & tamen neutrum est simpliciter necessarium, nec est praecipuum de ipso vel de illo recipiendo.

Probatum Conclusio: quia non invenitur aliquod praecipuum divinum id praecipiens, ut nec Ecclesiasticum quod saltem sit in usu. Confirmatur: quia si foret obligatio

gatio, Ecclesia suos filios cogeret ad implementationem illius, sicut cogit adimpletionem praecipui aliorum Sacramentorum: nec permetteret tam facile aliquem mori sine hoc Sacramento.

Dixi per se loquendo: nam per accidens ratione contemptus, aut scandali, vel alterius circumstantiae posset omittens suscipere hoc Sacramentum graviter peccare. Posset similiter Pontifex, immo & Episcopus praecipere suis subditis susceptionem hujus Sacramenti, si ad bonum regimen judicaverint expedire. Dixi quod saltem sit in usu; Plures enim putant olim fuisse praecipuum Ecclesiasticum concernens adultos pro seipsis, & parentes aut curatores parvulorum pro parvulis. Et videtur colligi ex dictis Patrum, & aliquorum Conciliorum, Elbertini can. 38. Laodicensis cap. 48. Aurelianensis, & refertur c. Vi Jejunii de Consecrat. dist. 5. Indicat idem Urbanus Papa c. Omnes Fideles ead. dist. Unde olim solebat Baptismo semper jungi Confirmatio.

Nihilominus maxima est hujus Sacramenti utilitas & efficacia. Cujus proinde susceptio & fructus omnibus inculcari deberet. Sed & Episcopi memores esse deberent sui officii in sollicitudine ministrando hoc Sacramento per se aut per Suffraganeos suos: quos, si id longo tempore ministrare intermitterent, mortaliter peccare, est communis sententia, Angeli, Sylvestri, San. Bonacina & aliorum: eo quod omittant in re gravi munus suum alijs providendi de Sacramento tam utili, esto in his non foret suscipiendi obligatio. Prout & Parochi tenentur providere subditis de Sacramento Extremae Unctionis; quantumvis non sit obligatio suscipiendi.

QUESTIO VII.

De Effectu Sacramenti Confirmationis.

Dico I. Hoc Sacramentum confert gratiam sanctificantem, & specialem Spiritus sancti protectionem ac auxilium ad fidem fortiter profitendam. Prima pars est de fide, quae docet omnia Sacramenta novae Legis conferre gratiam sanctificantem, ut in Tract. de Sacram. in gen. ostensum est. Et specialiter Act. 8. & 19. dicitur per hoc Sacramentum dari Spiritum sanctum, qui absolute non dicitur alicui dari, nisi conferatur gratia sanctificans. Secunda pars patet ex dictis de effectu Sacramentorum in genere, & ex fine hujus Sacramenti qui est, ne Christi nomen confiteri erubescat Christianus, ut loquitur Florentinum in decreto de Armenis. Unde ibidem praemiserat: Effectus autem hujus Sacramenti est, quia in eo datur Spiritus sanctus ad robur sicut datur est Apostolos.

55. Per se loquendo.

Quod saltem sit in usu.

Qua obligatio Episcoporum conferendis Confirmationem.

56. Sacramentum hoc confert gratiam sanctificantem.

Et auxilia actualia ad fortiter profitendam.

in die Pentecostes, ut Christianus audacter Christi confiteatur nomen. Et hac firmitate seu robore fidei confitendæ nomen ipsum Confirmationis inventum esse nemo dubitarit, ut ait Catechismus Romanus c. de Confirmat. §. 16. Ab eo (inquit) nomen rei impostum est, quod hujus Sacramenti virtute Deus in nobis id confirmat, quod Baptismo operari cepit, nosque ad Christianæ soliditatis perfectionem adducit.

57.

Gratiam Confirmationis esse majorem baptismali Plures asserunt

Dubitant autem Theologi, an Confirmatio majorem gratiam habituales conferat, quàm Baptismus. Affirmat Suarez disp. 34. sect. 2. Coninck, Præpositus & alii plures: tum quia Scriptura & Patres singulariter dicunt per hoc Sacramentum dari Spiritum sanctum. Tum quia per accretionem (cui assimilatur Confirmatio) plus acquiritur, quàm per generationem seu nativitatem, cui comparatur Baptismus. Unde Patres subinde dicunt in Confirmatione dari plenitudinem Spiritus sancti. Tum quia Melchiodorus Papa Epist. ad Episcopos Hispania, dicit Sacramentum Confirmationis majori veneratione venerandum & tenendum esse.

Ob meras & non solidas conjeturas:

Verùm hæc conjeturæ sunt nullius roboris, ut rectè adverterunt Lugo & Dicastillo: nam in primis dicitur in hoc Sacramento specialiter dari Spiritus sanctus, non quia cum abundantiori gratia datur, quàm in Baptismo, sed quia antiquitùs multis conferebatur per signa evidentiora. Deinde Confirmatio est tantùm partialis accretio; plus autem substantiæ acquiritur generatione, quàm unicâ accretione. Debet porò vita animæ in Baptismo obtento usque in finem crescere, tum per bona opera, tum etiam per alia Sacramenta, præsertim Eucharistiæ. Quare gratia Confirmationis, etsi sit major, quatenus conjungitur gratiæ Baptismi præsuppositæ; hanc tamen non necessario se solâ excedit. Dicitur proinde in ea dari plenitudinem Spiritus ob novum gratiæ accessum per Confirmationem casualum, per quam (ut loquuntur Patres) censetur homo fieri plenus & perfectus Christianus: quamquam non ita, quin debeat gratia & perfectio usque in finem fieri plenior & auctior. Denique Melchiodorus Papa docet Confirmationem majori veneratione tenendam, non ratione majoris gratiæ, sed ratione dignioris materiæ, & potissimum ratione dignioris ministri, à quo confertur, quem non decuit ita in Baptismo restringi ob summam illius necessitatem. Unde asparet, haud satis solido fundamento niti Opinionem relatum. Quinimmo potius videri posset gratiam majorem conferri in Baptismo, quàm in Confirmatione: utpote quia Baptismus est spiritualis regeneratio, in qua velut in primo & unico jubileo aded superabundat divina liberalitas & efficacia, ut etiam in suscipiente tantùm attrito deleatur omnis culpa & poena. Quare ita censet Scotus disp. 7. q. 3. & plures alii.

Quare Scotus & plures alii censent oppositum.

DICO II. Confirmatio imprimit Characterem. Est de fide ex *Irid. sess. 7. can. 9. de Sacram. in gen.* vide dicta de Characterem in *Disp. de Effectu Sacramenti in communi.* Specialiter autem interabilitas, adeoque Character hujus Sacramenti colligi potest ex Apostolo ad Hebr. 6. ubi juxta Patres & Interpretes communiter de manûs impositione sacramentali est sermo. In quem locum Chrysostomus: *Non licet (ait) dicere: si disjuncte & negligenter vixerimus sursum baptizabimur, Catechesi rursum insitrueretur, accipiemus rursum Spiritum &c.* Erratis, inquit, hæc existimantes. *Impossibile est enim eos, qui semel sunt illuminati &c.* Ne amplius, inquit, expectes, quod non potest fieri: non enim dixit: non decet, neque expedit, neque licet, sed est impossibile &c. Similiter loquitur Oecumenius & Theophylactus. Quare nunquam legitur ab Apostolis repetita manûs impositio collativa Spiritus sancti. Neque tollit infidelitas Characterem Baptismi vel Ordinis; cur ergo Confirmationis? Alioquin de iis qui à fide deficientes à sacrosancta deinde redibant, extant antiquissimi Canones Concilii Niceni, Concilii Ancyran, Petri Alexandrini, Basilii Magni, Gregorii Nysseni, & aliorum, in quibus præscribitur modus eos recipiendi, & poenas injungendi, ac ad Eucharistiam admittendi; at altum est in illis silentium de Chrismatione. Immo Photius Schismaticorum antesignanus, tertius post S. Methodium Patriarcha Constantinopolitanus in Epistola Encyclica seu circulari defendens mordicus Confirmationem à presbyteris quasi ministris ordinariis datam, vehementer Latinos redarguit, quòd eam iterare non horruerint, quasi iteratio sit res & insipientia inaudita. Den subdit: *Iterata Chrismatio illorum, qui baptizati sunt, & Chrismate uncti, neque auctoritate indiget, credo, ut hanc iteretur: cum vel ipsa sola rei narratio, superet omnem impietatis excessum.* Idem Arcudius c. 17. testatur, esse communem omnium Græcorum sententiam, quòd Confirmatio imprimit Characterem; ideoque illam ab eis vocari signaculum. De quo rectè intelligitur illud Cyrilli in Præfat. Cateches. in fine dicentis: *Dei vobis Deus Spiritus sancti signaculum indelebile in sempiternum.* Quàmvis recentiores Græci (ut refertur idem Arcudius c. 18.) characterem hæresi ac infidelitate, eaque solâ deleberi, adeoque Sacramentum in his casibus iterari posse opinentur. Qui tamen ex præmissis satis refutati manent. Et ex eo, quòd nullus Patrum legatur Confirmationem à Catholicis Episcopis datam magis quàm Baptismum iterasse. Unde etiam Concilium Tarracconense c. 6. (& habetur in Cabilonensi II. c. 17. referturque c. Dicitur est nobis, de Confirmatione. d. 5.) declarat Confirmationem, sicut nec Baptisma, iterari minimè debere. Eandem iterationem inhihet Gregorius III. Epist. 4. ad Bonifacium & refertur c. De homine ead. disp. Contra tamen objici posset, quòd Aug. lib. 3. de

3. de Bapt. cap. 16. dicit: *Manus autem impositionis sine non sicut Baptismi non potest. Quid est enim aliud, nisi oratio super hominem? Verum Augustinus ibi non loquitur de hoc Sacramento, sed de reconciliatoria manus impositione, quae penitentibus impenditur, sive pro foro externo, sive etiam pro interno per absolutionem sacramentalem. Prout apparet quoque non esse sermonem de Sacramento Confirmationis apud Gregorium lib. 9. Epist. 6. (S. refertur c. Ab antiqua 44. de Consecrat. dist. 4.) dicentem, quod Arius per manus impositionem Occidens reformet, utique sine unctione Chrismae, per quam illos reformat Oriens, ut ibidem subjungit.*

Objici II. posset, quod Haeretici ad Ecclesiam revertentes solent recipi per sacram unctionem seu Episcopalem manus impositionem, qua consequerentur virtutem Spiritus sancti, ut patet ex Concilio Constantinopolitano 1. can. 7. aliis 9. & Leone Papa Epist. 37. c. 2. Nec responderi potest id intelligendum de Haeticis necdum debite confirmatis. Nam saltem plus intendit S. Methodus Patriarcha Constantinopolitanus in Canone seu Decreto de iis, qui abnegaverunt Et. & ad Orthodoxam veramque fidem revertuntur (quod Decretum refertur in Euchologio Graecorum) dicens: *Vngatur sacro Chrismae unguento reconciliandus, cum ad fidem regressus baptizatorum more.* Loquitur autem generaliter de conversis à quolibet haeresi & in quavis aetate; immo & de iis, qui prius Catholici, adeoque more Orientalis Ecclesiae suscepto Baptismo mox inter Catholicos confirmati fuerant. Neque dici potest cum *Arcudio*, esse Canonem adulterinum *Methodii junioris* schismatici qui anno 1240. floruit, sed genuinum S. *Methodii doctissimi* & acerrimi fidei defensoris, qui floruit ante & post annum 845. docent omnia etiam antiquissima exemplaria, & tam Graeci quam Latini Auctores confirmant. Neque est indicium aliquod vitiationis Canonis, qui conformiter in centenis exemplariis reperitur expressus.

Quocirca respondet *Jacobus Goar* in *notis Euchologii* & praefati Canonis ritum istum fuisse usurpatum, circa non confirmatos quidem, cum animo adhibendae sacramentalis Confirmationis, circa confirmatos vero sine hujusmodi animo iterandae Confirmationi adeoque instar purae Ceremoniae Ecclesiasticae & reconciliativae, quamvis cum simili intentione addita Confirmationis formae ordinariae. Quemadmodum noscitur esse purae ceremoniale, quod in eodem decreto *Methodii* praescribitur, ut reconciliandus post septiduanas preces *tertio die laeetur, & lavacro ferat vestes novas secundum ordinem eorum qui illuminantur* sicut baptizantur. Non facile tamen *Jacobus Goar* (ut addit) probaret hunc ritum chrismandi adjuncta formae ab aliquo alio nunc temporis observari, quantumvis cum recta intentione; ob peri-

culum videlicet erroris aut mali intellectus. Neque est credibile virum sanctissimum hanc inauditam de iteratione Sacramenti novitatem introduxisse: de qua etiam à nemine Historicorum notatur. Quamvis aliquin unius *Methodii* auctoritas nequeat auctoritati universalis Ecclesiae praedjudicare.

Pariter neque praedjudicare potest illorum Patrum auctoritas, qui hoc Sacramentum iterare tentarunt praetextu illo, quod foret collatum ab Haeticis, quasi fides in ministro sit ad Sacramenti valorem requisita: quam non ita requiri postmodum Ecclesia declaravit. Vel sane loquuntur de conversis ab haeresi non usurpantium chrisma aut carentium veris Episcopis, adeoque de necdum confirmatis. De quibus omnino agit *Concilium II. Generale* & *Leo Papa* supra. *Hoc tantum* (ait *Leo*) *quod ibi defuit conferatur, ut per Episcopalem manus impositionem virtutem sancti Spiritus consequatur.* Ideoque *Theodoretus* l. 3. haeretic. *Fabul.* expressit *Novianos* idcirco recipi cum manus impositione, quod ipsis in haeresi illa defuisset.

Sed debium est, an sicut Confirmatio est quaedam Baptismi perfectio, quatenus hominem baptizatum facit perfectum Christianum, & non addit gratiam habitualem alterius rationis, sed praehabitam solum intendit; ita character illius non sit perfecte distinctus (aliquo modo esse distinctum convincunt verba Conciliorum de impressione characteris per tria Sacramenta) à characterem baptismali, sed solum hunc perficiat, sive intensivè, sive extensivè.

In quo dubio communior & verior Doctrina tradit, characteres esse diversae speciei: tum quia Sacramenta, per quae conferuntur, sunt diversae speciei, Tum quia per illos significantur diversi status, in quibus homo ponitur. Tum denique quia character Baptismi est capacitas quaedam moralis ad reliqua Sacramenta legitime suscipienda; Character autem Confirmationis est quaedam potentia ad fidem fortiter propugnandam. Aliud est de gratia habituali, quae debet esse ejusdem speciei ex quacunque causa proveniat, cum idem semper sit principalis ejus finis & effectus formalis, scilicet constituere filios Dei. Confirmatur quia quâ ratione dicitur characteres utriusque Sacramenti solum differre secundum majorem perfectionem, consequenter etiam illi posset ipsum Baptismum & Confirmationem non differre ut duo Sacramenta, sed ut Sacramentum & perfectionem Sacramenti.

62. *Aliis auctoritatibus scriptis.*

63. *Quatuor an Character Confirmationis sit distinctus à baptismali.*

Resolvitur, quod sit distinctus speciei.